

ЩЕ МИ ИЗЯВИШЪ

27.

1927
Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44
РУСЕ

ЩЕ МИ ИЗЯВИШЪ

27.

1927
Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44
РУСЕ

ЩЕ МИ ИЗЯВИШЪ

„Ще ми изявишъ пътя на живота“.

Ще ви прочета 16 псаломъ — единъ отъ красивитѣ псалми. Азъ наричамъ красиви пѣща тия, които никога не умиратъ, които въ всички врѣмена иматъ една и съща стойность.

„Ще ми изявишъ пътя на живота“.

Азъ бихъ направилъ малкъ прѣводъ на този стихъ. Той билъ изказанъ прѣди 3,000 години, когато псалмопѣвецътъ е очаквалъ да му се изяви пътя, затова е казалъ: „Ще ми изявишъ пътя на живота“. Сега можемъ да прѣведемъ стиха по слѣдния начинъ: „Изявилъ си ми пътя на живота“. За да имаме правилно разбиране за човѣка и да не се самозабуждаваме, трѣбва да имаме три идеи прѣдъ видъ. Тѣ сж слѣднитѣ. Първо, ние имаме физически животъ. Обектъ на физическия животъ е тѣлото; то е видимото, за което сега се грижимъ. До известна степенъ физическия животъ е съществень и необходимъ за земята. Следователно, безъ тѣло човѣкъ не може да живѣе на физическия свѣтъ. Когато нѣкой каже, че човѣкъ може да живѣе духовень животъ на земята безъ физически животъ, това е несъвмѣстимо. Както е невъзможно да живѣешъ физически животъ безъ тѣло, така и същото е невъзможно да живѣешъ духовень животъ безъ физически. Тия които не разбиратъ тази идея, казватъ, че само духовното е важно. Това е неразбиране на основната идея на нѣмъ.

И тъй, обектът на физическия живот е тѣлото. Това прѣдставлява $\frac{1}{3}$ отъ Истината. Но животътъ не седи само въ физическото. Има още и тѣй наречения духовенъ животъ. Това е втората идея. Обектътъ на духовния животъ е душата. Спорниятъ въпросъ за сега е имали душа, или нѣма душа. Тѣзи които иматъ духовни очи, виждатъ душата, а които нѣматъ духовни очи, т. е. на които очитѣ още не сж отворени, тѣ не виждатъ душата и я отричатъ. Значи, обектътъ, на духовния животъ е душата, а онѣзи вътрѣшни сили, които работятъ въ душата, които осмислятъ живота, това е Любовта. Нѣкои хора казватъ че нѣматъ душа. И дѣйствително, право е, че нѣкои хора нѣматъ душа. Слврѣмениятъ свѣтъ е плененъ съ физически, съ интелигентни автомати. И азъ виждамъ много хора въ свѣта безъ души. Тѣ сж като тренове безъ машинисти. Често въ Америка пушатъ нѣкой тренове безъ машинисти, правятъ експерименти съ тѣхъ. Сега сж направили и аероплани, които пушатъ нагорѣ въ пространството безъ пилоти. Тѣ сж приспособени автоматически. Вътрѣ въ тѣхъ има нѣкаква сила, която ги управлява.

Най-послѣ, третата идея е, че сществува и Божественъ животъ. Обектътъ на Божествения животъ е човѣшкиятъ духъ. Тѣй щото духътъ, отъ гледището на физическия свѣтъ е невидимъ, но отъ гледището на Божествения свѣтъ той е тѣй обективенъ, както тѣлото въ физическия свѣтъ и както душата въ духовния свѣтъ. Вие можете да пипате тѣлото, но така обективни сж и духътъ, и душата на човѣка. Тѣзи сж тритѣ идеи, които трѣбва да имате въ ума си. Дали ще ги възприемете, то е другъ

въпросъ. Вие имате много теории за свѣтлината, много теории за енергиитѣ, за живота и т. н. Тогава имайте и тази теория, която азъ ви давамъ сега, тя нѣма да ви попречи нищо. Ще знаете, че обектътъ на физическия животъ е тѣлото; обектътъ на духовния животъ е душата и обектътъ на Божествения животъ е духътъ.

Сега вие ще се спремъ върху физическия животъ. Той е основата, одѣто трѣбва да започнемъ. Онзи, който не е разбралъ смисъла на физическия животъ, той не може да разбере и смисъла на духовния животъ. Така вървятъ нѣщата. Ако има хора, които мислятъ, че безъ да разбератъ физическия животъ, ще могатъ да разбератъ духовния животъ, тѣ се лъжатъ. Човѣкъ трѣбва да разбере физическия животъ основно: и биологически, и геометрически, и астрологически, и математически, и психологически. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да разбере физическия животъ, азъ подразбирамъ, че той трѣбва да владѣе всички негови елементи. Това значи разбиране! Той трѣбва да знае какъ да манипулира съ елементитѣ на този животъ. Единъ човѣкъ разбира физическия животъ само тогава, когато може да управлява своето физическо тѣло: очитѣ, ушитѣ; стомаха, дробоветѣ си и т. н. Човѣкъ който не може да управлява своитѣ органи, той не разбира физическия животъ. Има хора, които не могатъ още да управляватъ дробоветѣ си, затова и дробоветѣ имъ заболѣватъ; има хора, които не могатъ да управляватъ стомаха си, затова стомахътъ имъ заболѣва; има хора които не могатъ да управляватъ краката си, затова краката имъ заболѣватъ; има хора, които не могатъ да управляватъ гърба си,

затова гърбътъ имъ заболѣва; има хора които не могатъ да управляватъ очитѣ, ушитѣ и носа си, затова тѣзи органи ги заболѣватъ. И тогава имате вече лѣкарската наука, която идва да ви научи, какъ трѣбва да се справяте съ себе си. Всички лѣкари сж асистенти на живата природа. Тѣ учатъ хората, какъ трѣбва да се живѣе. По нѣкой пѣтъ тия асистенти иматъ голѣми губерки, съ които правятъ инжекции на хората. Тѣ впрѣснатъ нѣкакъвъ серумъ въ кръвта на нѣкой отъ ученицитѣ и той веднага се свѣстява. И тогава тия асистенти му казватъ: „Ако ти не се научишъ да живѣешъ съобразно законитѣ на живата природа и да ѝ служишъ, ние ще дойдемъ при тебе съ своитѣ губерки“. И сега съврѣменитѣ хора постоянно запитватъ: защо идватъ болѣститѣ? Това е единъ духовенъ въпросъ. То е все едно да ме питате защо сж турени камъни по релситѣ на желѣзницата? — Тѣ сж едно прѣпятствие. Кой ги е турилъ? — Турилъ ги е нѣкой неразуменъ човѣкъ, а трѣбва да дойде нѣкой разуменъ да ги отстрани. Ако имаме нѣкакви прѣпятствия, турени въ пѣтя на живота си, трѣбва да знаемъ, че туй сж камъни, турени отъ нѣкого. Ние, обаче, трѣбва да знаемъ, защо сж турени, и какъ да ги прѣмахнемъ. Следователно, ако човѣкъ, който не разбира законитѣ на природата, се наяде съ мжносмилаема, отровна храна, кой е причина затова? Или, ако нѣкой човѣкъ е живѣлъ дълго врѣме въ стая, пълна съ задушливи, отровни газове, вслѣдствие на което гърдитѣ му заболѣватъ, кой е причина за това? Или, ако нѣкой е челъ само песимстически книги, вслѣдствие на което неговиятъ мозъкъ се е напѣднилъ все съ

такива отровни мисли, та изгубилъ смисъла на живота си, кой е причината затова? Всички тия автори, които опрѣдѣлятъ смисъла на живота, разбрали ли сж го въ сжщностъ? Знаятъ ли тѣ самитѣ, какъвъ е смисълътъ на живота? Запримѣръ, често чувамъ нѣкои да казватъ, какво е писалъ Шопенхауеръ за смисъла на живота. Вие разбрали ли сте, какво е знаелъ Шопенхауеръ. Толстой е писалъ до нѣкадѣ подъ влиянието на Шопенхауера, но слѣдъ като измѣнилъ своитѣ възгледи и станалъ духовенъ, той самъ разбралъ смисъла на живота.

Та казвамъ: за сега всички хора даватъ важностъ главно на физическия животъ. Той е важенъ, наистина, но не е и сжщественитѣ. Ако физическиятъ животъ бѣше сжщественъ, тогава не трѣбваше да умираме. Какво ще кажемъ, ако ние посветихме цѣлия си животъ само за другитѣ хора? Напримѣръ, какво щѣше да бѣде, ако майката посвети цѣлия си животъ само за дѣщеря си, бащата за сина си, учителътъ за ученицитѣ си и т. н.? Добрѣ щѣше да бѣде, но въ края на краищата всички тия хора умиратъ. Какво ще кажемъ тогава? Казвате: природата е наредила така. Я ми кажете, разговаряли ли сте съ природата? Ако влѣзете въ кѣщата на единъ богатъ банкеръ, дѣто слугитѣ му изпочунили 20-30 паницы сѣдове и други потрѣби, и послѣ за свое оправдание, казватъ: нашиятъ господаръ е наредилъ така, да чупимъ паницитѣ и сѣдоветѣ. Питамъ ви: тази мисълъ права ли е? Възможно ли е банкерътъ да нареди да му се чупятъ сѣдоветѣ? Той който е събиралъ оттукъ оттамъ по 20-30 стотинки, ще издаде такива нареждания! Не, банкерътъ не може да нареди тия нѣща, а ние сами правимъ тия погрѣшки. Ние за

свое оправдание казваме: природата е наредила така. Създадемъ си единъ лошъ навикъ, служиме му и послѣ казваме, че природата го е създала. Казвамъ: природата не е създала този лошъ навикъ, но сж го създали твоятъ дѣдо и прадѣдо прѣди толкова хиляди години. Онова, което природата е създала, то е само по себе си вѣчно, безсмъртно. Тѣй е писано въ Божествената книга. Тѣй е писано и въ свещената книга — Библията — която ако четете, ще видите, че това, което Богъ създава, е вѣчно, а това, което хората създаватъ, е смъртно. Това, което човѣкъ създава е смъртно; това, което ангелитѣ създаватъ е вѣчно, а това, което Богъ създава е вѣчно и безконечно. И ангелитѣ създаватъ много нѣща, но тѣ сж конечни. Кои нѣща сж конечни? Ти слѣдвашъ университетъ, ще прѣкарашъ тамъ 4—5 години и ще излѣзешъ. Науката нѣма да се свърши, но ти ще излѣзешъ. Конецътъ, краятъ създава дѣлата.

И тѣй, най-първо ние трѣбва да разберемъ физическия животъ. Най-важна роль въ физическия животъ играе човѣшкиятъ мозъкъ. Изобщо, съврѣменнитѣ учени хора изучаватъ мозъка само отъ анатомическо и физиологическо гледище. Тѣ не го изучаватъ като едно динамо, като съвокупность отъ динамически сили; тѣ не го изучаватъ като единъ акумолаторъ, въ който природата е складирала разновидни сили. Досега френологитѣ сж открили въ човѣшкия мозъкъ около 39—40 центрове, способности. Тѣ сж разграничили въ тия центрове разнитѣ видове енергии на човѣшката душа и на човѣшкия духъ. Запримѣръ, тѣ сж намѣрили, че човѣшката разумность се проявява въ челото, и

затова отъ устройството на челото зависи и разумностьта на човѣка. Въ тази разумность, обаче се включватъ и редъ други елементи. Всички хора не сж еднакво разумни; всички хора не сж еднакво паметливи; всички хора не сж еднакво идеални. Когато говоримъ за идеаленъ човѣкъ, разбираме разуменъ човѣкъ. И твърдостъта не е еднакво развита у всички хора. Художническитѣ способности, музикалнитѣ способности, както и поетичнитѣ способности не сж еднакво развити у всички хора. Всички тия способности сж проявления на умственъ животъ у човѣка. Френологитѣ сж така разпрѣдѣлили способноститѣ, чо като погледнешъ на единъ човѣкъ, ти веднага можешъ да познаешъ, дали той е поетъ, или художникъ, или инженеръ, или правникъ, или сждия, или свещеникъ и т. н. Челото на човѣка напълно показва, какъвъ е той. Който може да чете по челото на човѣка, ще каже, кой човѣкъ какъвъ е. И дѣйствително, челата на всички свещеници сж науравени по единъ теркъ; сжщо тѣй и челата на правницитѣ, на художницитѣ, на музикантитѣ, на писателитѣ сж науравени по специаленъ за тѣхъ теркъ, тѣй както сж опрѣдѣлени и моделитѣ отъ парижката мода. Въ всички тия теркове има голѣмо разнообразие. И въ проявлението на човѣшката разсждливность, като започнемъ отъ философитѣ вждаме, че тѣхната философска мисль е създала отпрѣдъ на челото два центра, които френологията нарича центрове на каузальность, на причинность или на български езикъ наречени центрове на разсждителность. Отъ тѣзи центрове се отдѣля особена енергия, но сжщеврѣменно излизатъ и различни цвѣтове. Когато фило-

софът е заетъ съ нѣкаква важна материална мисль, отъ тѣзи центрове излиза една особена червена свѣтлина; и колкото мисльта става по-интенсивна, по-възвишена, толкова и свѣтлината става по-ясна, по-свѣтла, по-мека, докато дойде до една мека виолетова, а понѣкога жълта свѣтлина. Значи, цвѣтоветѣ на мисльта минаватъ цѣлия слънчевъ спектъръ. Всички тия краски въ цвѣтоветѣ показватъ степенъта на човѣшката разсудливостъ. И слѣдователно, когато казватъ за нѣкой човѣкъ, че е отличенъ философъ, азъ питамъ: въ коя краска се движи той? Ако живѣе въ червения цвѣтъ, той се движи въ своя физически, материаленъ животъ; ако е въ портокаления цвѣтъ, той се движи въ обществения, въ политическия животъ, той вдига и сваля правителства; ако е въ зеления цвѣтъ, той се движи въ търговията, въ банкитѣ и въ всички осигурителни дружества. И най-послѣ, когато започнете да виждате жълтия цвѣтъ, вие ще се натъкнете на хора, които влизотъ въ духовния свѣтъ. Жълтиятъ цвѣтъ ви показва, че вие имате вече духовни хора.

Та казвамъ: за въ бѣдеше ние ще имаме една наука, която ще разполага съ толкова чувствителни пластинки, че ще могатъ да се фотографиратъ всички краски на мисльта у човѣка. И тогава ще познаваме степенъта на човѣшката интелегентностъ. И дѣйствително, онѣзи хора, които прѣждеврѣменно заживѣватъ духовенъ животъ, се разстройватъ. Енергията отъ тѣхното тѣло започва да изтича много бързо и неправилно, безъ да спира, вслѣдствие на което по нѣкой пътъ цѣлото тѣло пожълтѣва. Лѣкаритѣ наричатъ това болезнено със-

тояние „жълтеница“. Този човѣкъ вмѣсто да води разуменъ духовенъ животъ, той става жълтеничавъ, черниятъ му дробъ се разстройва, кръвообръщението му се покваря и тогава лѣкаритѣ му казватъ: ти не си готовъ още за духовенъ животъ, трѣбва да се върнешъ малко назадъ. И наистина този човѣкъ трѣбва да се върне назадъ да повтори класа.

Сегашнитѣ хора иматъ особени схващания за живота и казватъ: човѣкъ трѣбва да се роди даровитъ! Да, всички хора сж създадени даровити, потенциално състояние, но трѣбва да се развиятъ. Азъ разбирамъ, че тѣ сж даровити потенциално, но трѣбва да бѣдатъ даровити кинетически. Нѣкой казва: азъ съмъ философъ, даровитъ човѣкъ съмъ! Питамъ: писалъ ли си нѣщо? — Не съмъ писалъ още, но мисля да пиша. Добрѣ, като започнешъ да пишешъ, тогава ще станешъ кинетически философъ. Въ това отношение, за човѣка сж важни двѣ нѣща, съ които ще си служи, а именно: неговиятъ умъ и неговата воля. Това сж двѣ най-висши сили съ които човѣкъ трѣбва да работи: волята, съ която работи на физическия свѣтъ и разумността, съ която работи въ духовния свѣтъ. Ние можемъ да изразимъ тѣзи двѣ сили по геометрически начинъ. Тѣ сж равни на единъ жгълъ отъ 180°. И тогава взимаме отъ геометрията слѣдната теорема: сборътъ отъ вътрѣшнитѣ жгли на трижгълника се равнява на два прави жгли или на жгълъ отъ 180°. Значи, тѣзи сили сж вътрѣшни. и сумата имъ се равнява на два прави жгла. Тѣ вървятъ подъ диагоналъ. Ако вземете човѣка перпендикулярно, тогава лѣвата му страна, страната

на ума прѣдставлява разумната, духовната му страна, а дѣсната, това е волевата страна на човѣка. Ето защо човѣкъ трѣбва да впрегне на работа и двѣтѣ страни на своя мозъкъ. Ако мозъкътъ на човѣка не е правилно развитъ, т. е. ако не е симетриченъ, този човѣкъ и въ физическия свѣтъ, и въ духовния свѣтъ ще загазва въ голѣми мъчнотии. Напримѣръ, дойде му въ ума нѣкаква идея, рече да я приложи, но веднага се поколебае. Значи, неговата цѣль не върви по опрѣдѣления диагональ. Този диагональ е цѣльта къмъ Бога, къмъ Божествения свѣтъ. Извънъ физическия свѣтъ има само една цѣль, понеже, споредъ схващанията на новото учение, извънъ насъ има други разумни същества, съ които ние сме свързани още тукъ на земята. Прѣди насъ съживѣли хиляди и милиони хора, които и досега живѣятъ. Тѣхнитѣ тѣла съ изчезнали, но душитѣ и духоветѣ имъ живѣятъ и днесъ. Като казвамъ, че тѣ живѣятъ, подразбирамъ, че тѣ ни въздѣйствуватъ отъ невидимия свѣтъ.

Псалмопѣвецътъ казва: „Ще ми изявишъ пътя на живота“. Какъ ще намѣримъ този пъть въ съврѣмнената наука? Попитайте кой и да е поетъ, защо пише и вижте, какво ще ви отговори той. Попитайте кой и да е музикантъ защо свири. Попитайте коя и да е майка защо ражда. Попитайте кой и да е учителъ защо учи ученицитѣ. Попитайте кой и да е свещеникъ защо служи въ църква. Нали всячки тия хора все иматъ нѣкаква цѣль въ живота си? Главната цѣль е служене на великото, на Божественото у насъ. То осмисля живота. Да служимъ на Бога, значи да служимъ на безсмъртното, на вѣчното, на онова, което ще осмисли жи-

вота ни, което ще ни направи мощни. А силата, това е благо, къмъ което ние се стремимъ. Нѣкой ще каже: и безъ сила можемъ. Да, и безъ сила можемъ, но да бжде човѣкъ инвалидъ цѣли 10-15 години и другитѣ хора да го вдигатъ отъ едно мѣсто на друго. азъ мисля, че това не е нѣкаква голѣма слава. Да бжде човѣкъ умственъ инвалидъ, и това не е голѣма слава! Да бжде човѣкъ сърдеченъ инвалидъ, и това не е голѣма слава! Не, сила се изисква и въ нашата воля, и въ нашитѣ чувства, и въ нашитѣ мисли! Разумна сила се изисква и въ нашата мисль, която трѣбва да приложимъ, за да опитае нейния плодъ.

Сега нѣкой ще запитатъ: защо този човѣкъ е отворилъ прѣдъ себе си свещената книга и чете отъ нея? Казвамъ: братя, тази свещена книга е животътъ на всички заминали хора, живѣли прѣди насъ. Въ нея е вложена силата и опитността на тѣхния животъ, и ние трѣбва да се ползуваме отъ тази опитность, както тѣкъ други ще се ползватъ отъ нашата опитность. Но между всички същества, които съживѣли и които сега живѣятъ, има една тѣсна, непрѣривна връзка на чувства и на обичай. Тази връзка именно подтиква хората къмъ дѣйность. Поетътъ пише не само за своя народъ, поетътъ пише не само за своето отечество; поетътъ пише и за единъ по-високъ свѣтъ. Този поетъ пише и за дърветата, и за слънцето, и за хората. Питамъ: ако мислимъ, че слънцето наистина е неразумно, тогава какъвъ смисль има да се пише за едно слънце което не струва нито петъ пари? Ако въ слънцето нѣма никаква идея, защо поетътъ го възпѣва?

Азъ наричамъ истински поетъ този, който ако възпѣ единъ умиращъ конь, коньтъ не умре, а душата му се възрадва и казва на поета: азъ ти благодаря много, че ти, като поетъ, ме възпѣ и за въ бждеше по нѣкакъвъ начинъ ще ти се отплатя. Докато всички хѣра ме хукаха и бияха, ти ме възпѣ. Отворете Писанието, ще видите, че тамъ взиматъ коня като емблемъ на просветения човѣшки умъ.

Казва псалмопѣвецътъ: „Ще ми изявишъ пѣтя на живота“. Казвамъ: въ нашитѣ врѣмена Богъ е показалъ пѣтя на живота. Колцина отъ васъ сега знаатъ за какво сж родени? Това не е упрѣкъ, че не знаете, но у васъ трѣбва да се събуди желание да знаете. Има много примѣри въ живота, които показватъ, какъ се пробужда съзнанието у човѣка. Единъ отъ виднитѣ астрономи билъ простъ музикантъ на врѣмето си, но отпослѣ му даватъ идеята да се занимава съ математика, и той впоследствие станалъ виденъ астрономъ. Ти може да си простъ човѣкъ, но единъ малък стимулъ се изисква отъ тебъ, за да се повдигнешъ, и то не трѣдъ хората, а прѣдъ себе си, прѣдъ Бога, да знаешъ, че си човѣкъ, който може да използува условията. Отъ ваше гледище ние сме изпратени отъ нѣкъдѣ да учимъ. Ако ви запитатъ, отдѣ сте изпратени, вие ще кажете, че не знаете. Ами знаете ли, кой е вашиятъ господарь? — Господъ. Да, но това е общо казано. Казвате: ама азъ вѣрвамъ въ Бога. Това е все едно да кажете, че вѣрвате въ слънцето. Слънцето занимава ли се съ тебе? Слънцето говори ли съ тебе? — Не е говорило, но виждамъ го като изгрѣва и залѣзва. Слънцето

не влиза специално въ никоя къща. Слънцето не се разговаря специално съ никого, но всѣки, който излѣзе да се грѣе на слънцето, все ще получи нѣщо отъ него. Колкото и да е малко едно сжщество, колкото и да е грѣшно, колкото и да е престѣпно или най-последъ колкото единъ човѣкъ и да е светия, като излѣзе на слънцето, все ще получи нѣщо отъ него. То не прави никаква разлика, на всички дава. Нѣкой казва: азъ познавамъ Бога. Не, да познавашъ Бога, ще рече да знаешъ Неговото священо име. И когато произнесешъ това име, ти нѣма да бждешъ вече смъртенъ човѣкъ. Никогат единъ смъртенъ човѣкъ не може да произнесе Божието име! Само човѣкътъ, облѣченъ въ безсмъртието, може да произнесе Божието име. И когато Го произнесе, въ неговата душа ще стане такова разширение, ще се роди такова изобилие, че той ще влѣзе въ връзка съ всички живи разумни сжщества. Този човѣкъ ще бжде способенъ за всичко; той ще бжде и поетъ, и художникъ, и музикантъ и първокласенъ юнакъ. Такъвъ човѣкъ може да тури на гърба си цѣлата земя и да я носи. Такъвъ човѣкъ може да тури на гърба си цѣлата слънчева система и да я носи. Какъ? — Като възприемемъ онази съвършена наука, къмъ която се стреми всѣки човѣкъ. Ако умътъ на човѣка стане толкова силенъ, че да се уравни съ силитѣ на земята, той туря земята на гърба си, и всичкото противодѣйствие, което тя би му указала, изчезва. Защо? Когато двѣ сили въ противоположна посока, но съ еднаква голѣмина си противодѣйствуватъ, резултатътъ ще бжде равенъ на нула. Щомъ тия двѣ равни сили си противодѣйствуватъ, тѣ ще изгубятъ

теглото си, т. е. теглото имъ ще бѣде равно на нуга. Слѣдователно, когато казвамъ, че човѣкъ може да носи земята на гърба си, подразбирамъ, че силата на неговия умъ е равна на противодѣйствието на земята. На онзи човѣкъ, на когото силата на ума не е толкова голѣма, гърбътъ му ще се прѣчупи отъ тежестта на земята.

Сега азъ ви изяснявамъ тия нѣща, защото за въ бѣдеше това ще прѣдставлява наука която ще докаже всичко това. Засега това е само блѣнъ, потикъ за човѣшкия умъ, за да има какво да работи въ свѣта. Онѣзи отъ васъ, които сж изгубили смисъла въ живота, ще кажатъ: какво отъ това, че ще придобия такива знания? Какво отъ това, че ще стана богатъ? Казвамъ: човѣкъ все трѣбва да намѣри единъ начинъ или една идея, съ която да се повдигне въ свѣта. Нѣкоя млада мома се обезсърдчи и казва: „Ще стана учена. Какво отъ това? Ще стана силна. Какво отъ това? Ще отида въ другия свѣтъ. Какво отъ това? Ще стана богата. Какво отъ това? Всичко ми е все едно.“ Казвамъ: ами лошо ли ще ти бѣде, ако имашъ една красива млада душа, съ която Господъ може да та постави до себе си? Момата казва: „Да, този животъ сега има смисълъ“. Значи, да живѣешъ за Бога, въ това има цѣль, има смисълъ. Има смисълъ въ живота, който за сѣга душата на човѣка. Момата казва: „Тукъ има новъ идеалъ, за който азъ още не съмъ разсъждавала. Това е моята душа. Ако я намѣря, моятъ животъ ще има смисълъ, но нѣма я, несъмъ я намѣрила още. Ако я намѣря, готова съмъ да жертвувамъ живота си за нея.“ Също тѣй и за насъ идеята за Бога включва въ себе си великата ду-

ша, която ние търсимъ и която ще осмисли живота ни. Когато ти си тъженъ, скърбенъ, изоставенъ отъ всички въ живота си, въ пълно отчаяние, падналъ духомъ, гладенъ, жаденъ, на умирање ако се намѣри нѣкой да ти донесе малко хлѣбецъ и водича, да ти услужи, казвамъ: това е онази идеална душа, която ти търсишъ и очаквашъ. Питамъ: има ли сега животътъ смисълъ? Има. Писанието казва: „Никой не живѣе за себе си.“ И най голѣмото нещастие е тамъ, когато помислимъ, че живѣемъ за себе си. Всѣки, който се опитвалъ да живѣе за себе си, е свършвалъ катастрофално. Частта извѣнъ цѣлото нѣма никакъвъ смисълъ. Ние, като частъ отъ цѣлото, сме лъчи, които сж излъчили отъ великото. Какво е цѣлото, за това не можемъ да говоримъ. Ние не можемъ да говоримъ за великото, за Бога. Това е светотатство! Но азъ казвамъ: ние сме лъчи, излъчили отъ Бога. Тѣзи лъчи вече сж се оформили. Всѣки човѣкъ има право да живѣе на земята, и затова съврѣменитѣ хора се стараятъ да живѣятъ смисленъ животъ. Слѣдователно, ние страдаме, понеже спъваме своята еволюция. Съврѣменитѣ хора не знаятъ още, какъ да живѣятъ. Че ние още се избиваме, водимъ войни. Войната е проказа за човѣчеството. Да отрѣжишъ крака на единъ човѣкъ, това не е наука; да извадишъ очитѣ на единъ човѣкъ, това не е наука; да отрѣжешъ бѣбрека на единъ човѣкъ, това не е наука! Нѣкои казватъ: човѣкъ може да живѣе и съ единъ бѣбрекъ. Ами защо природата е турила два бѣбрека? Природата е поставила толкова и толкова центрове въ мозъка на човѣка, а ученитѣ слѣдъ това ще казватъ, че човѣкъ може

да живѣе и съ по-малко центрове. Тѣ казватъ, че човѣкъ може да живѣе и безъ слѣпо чърво. Природата го турила на своето мѣсто, а лѣкаритѣ го рѣжатъ, като казватъ, че и безъ него може да се живѣе. Най-послѣ казватъ, че и безъ стомахъ може да се живѣе. — Да, може и безъ стомахъ. Нѣкой питатъ, колко трѣбва да се яде. Казвамъ: човѣкъ за да живѣе единъ нормаленъ физически животъ е потребенъ здравъ и разуменъ стомахъ. Можешъ да ядешъ каквото обичашъ, но по малко, никога нѣма да се прѣсищашъ. Ще, знаешъ че прѣвъ цѣлия си животъ, около 70-80 години, ти ще можешъ да ядешъ и да пиешъ. Защо тогава ще се прѣсищашъ? Благодарни на Бога, че ще можешъ да ядешъ и да пиешъ, каквото пожелаешъ: и ябълки ще ядешъ, и череша, и готвено, а отгорѣ на това и винце ще пиешъ, и всѣкакви други ликьори — всичко ще можешъ да ядешъ и да пиешъ! Но казвамъ: за всичко, каквото ядешъ и пиешъ ще плащашъ.

Отива единъ бѣденъ турчинъ въ една кебапчийница, сѣда на една маса и казва на гостилничаря: „Дай една пражола! Дай малко винце!“ Яде пие доволенъ е отъ всичко това! „Дай още една!“ Нахранва се добрѣ, става, но нѣма съ какво да плати. Гостилничарятъ започва да го налага. Турчинътъ вика: „Вай-вай-вай!“ Най-послѣ излиза вѣнъ и си казва: „Поне сладичко бѣше. Но и като ме налагаше, пакъ бѣше хубаво“.

Та мнозина казватъ: да си поживѣемъ. Казвамъ: да, ти можешъ да влѣзешъ въ тази гостилница, но живата природа ще ти даде единъ добъръ урокъ. Тя ще те наложи по всички правила и ка-

то излизашъ, ще викашъ: „Вай-вай-вай!“ Нѣкой казва: азъ се разболѣхъ. Не, това значи, че природата иска да плащашъ. Щомъ ти се яде, ти можешъ да влѣзешъ въ тази гостилница, но ще бѣдешъ много честенъ и ще кажешъ на гостилничаря: „Приятелю, искамъ да си хапна малко, но нѣмамъ въ джоба си нито петъ пари. Бъди тѣй добъръ да ми услужимъ“. Честенъ трѣбва да бѣдешъ, да не лѣжешъ! Гостилничарятъ ще те погледне отгорѣ до долу, ще си помисли малко, но все ще ти даде нѣщо. Ако, обаче влѣзешъ въ тази гостилница и се прѣдставишъ като нѣкой баронъ, ще те набиятъ, както природата знае да бие. Сегашнитѣ хора се прѣдставляватъ за много честни, казватъ: азъ съмъ честенъ човѣкъ. Да, но като влѣзешъ въ гостилницата, честенъ ли си? Казвамъ: ако си честенъ, ще излѣзешъ оттамъ честно и почтенно, но ако не си честенъ, ще излѣзешъ битъ и безъ шапка на глава.

Сега, да се върна къмъ мисълта си. „Ще ми изявишъ пѣтя на живота“. Казвамъ съврѣмнената религия трѣбва да обърне младото поколѣние въ правия пѣтъ. Съврѣмнената религия трѣбва да обърне науката въ правия пѣтъ. Нѣкога между хората се говори за патриотизъмъ. Не опрѣдѣляйте това понятие съ общи думи. Да се върже човѣкъ съ отечеството си това не е патриотизъмъ. Да любишъ своето отечество, разбирамъ. Да любишъ своята родина, разбирамъ. Но да се вържешъ за своето отечество, това не розбирамъ. Казвамъ: ако ние разбираме нѣщата така, ще видимъ, че въ свѣта има и други сили, съ които можемъ да разполагаме. Питамъ: какъ може да се разрѣши спора между

една овца и единъ вълкъ? — Вълкътъ ще изяде овцата. Ами какъ ще се разрѣши спора между двѣ овци? — Трѣбва да има по-голѣмо пространство, повече паша. Вълкътъ вълкъ не дави. Та казвамъ: съврѣменнтѣ християни трѣбва да си опрѣдѣлятъ ясно, какво нѣщо е патриотизмътъ. Да любишъ отечеството си, разбирамъ. Да пазишъ свещенитѣ закони на държавата, разбирамъ. Но кои закони? — Онѣзи закони, които включватъ физическия животъ, духовния животъ и Божествения животъ. Държавата трѣбва да зачита задълженията на всѣки човѣкъ. Казвате: знаете ли какви сж задълженията къмъ държавата? Да, зная ги. Но държавата знае ли какви сж задълженията ѝ къмъ мене? Това е общонародно право. Слѣдователно, колкото право има държавата, толкова право имамъ и азъ. Сжшитѣ отношения ще сжществуватъ и между двѣ държави. Азъ ще зачитамъ законитѣ на държавата не тъй, както тя ги коментира, но тъй както азъ ги разбирамъ. Защото законитѣ на държавата сж изобретени отъ хората. Ако нейнитѣ закони сж Божествени, азъ ще ги зачитамъ, но ако не сж Божествени, още угрѣ може да ме подкупи нѣкой да извърша нѣкое прѣстѣпление. Споредъ законитѣ на Бога азъ мога да служа бозкористно на своя народъ. безъ да мисля, че угрѣ отечеството трѣбва да ми направи единъ паметникъ за моитѣ услуги. Дали ще ми направи паметникъ, или нѣма да ми направи, това за менъ не важи. За минъ като човѣкъ, е важно да туря въ ума си идеята да бѣда чистъ прѣдъ Бога и прѣдъ себе си.

Псалмонѣвецътъ казва: „Ще ми изявишъ пята на живота“. Има единъ вжтрѣшенъ законъ, който

опрѣдѣля нѣщата. Той е слѣдниятъ: когато усѣщате въ себе си голѣма скръбъ, или голѣма тѣга, или голѣма тъмнина, това показва, че вие се движите въ гжста материя, или въ единъ неразуменъ свѣтъ. Вие сте попаднали въ една неблагоприятна срѣда. Двама души спорятъ, има ли Господъ, или нѣма. Ние ли ще разрѣшимъ този въпросъ? Не е важно, дали има Господъ, или нѣма. Азъ казвамъ: приятелю, ти имашъ животъ, и азъ имамъ животъ; ти имашъ умъ и азъ имамъ умъ; ти имашъ очи; и азъ имамъ очи; ти имашъ уши, и азъ имамъ уши. Ти на какво свиримъ? — На цигулка. Азъ пѣкъ свиря на чело. Х:йде да вземемъ инструментитѣ! Като засвиримъ, тогава ще разберемъ, че това е Божественото което се събужда. Отъ свиренето зависи да се събуди Божественото у насъ. Нѣкой човѣкъ мисли, но прѣди да се научилъ да мисли, трѣбва да се учи да пѣе и да свиримъ вжтрѣшно. И за въ бѣдеще, когато ще възпитаватъ младото поколѣние, първата работа е да внесатъ, както въ възпитателитѣ, тъй и въ възпитаницитѣ музика. Научете се да свиритѣ не за сцената, да получавате тамъ букети, но като свирите, да се стимулиратъ вжтрѣ въ васъ красиви чувства и желания.

Та когато нѣкой ученикъ се умори отъ негодитѣ на живота, нека вземе цигулката и си по-свири, или нека си попѣе, за да трансформира всички свои тежки състояния. Въ това отношение музиката е помагало въ живота на хората. Когато пѣемъ и свиримъ, ние сме въ връзка съ по-напрѣднали сжщества отъ насъ. Ако искаме да бѣдемъ духовни, ако искаме да бѣдемъ религиозни, ние трѣбва да пѣемъ и да свиримъ. Азъ срѣщамъ

много религиозни хора, които не пѣятъ и казватъ: само свещеникѣтъ или само пѣвцитѣ въ църквата трѣбва да пѣятъ. Не е така. Всѣки духовенъ човѣкъ трѣбва да пѣе. Всѣки духовенъ човѣкъ трѣбва да разбира музиката и науката много добрѣ. Той трѣбва да разбира хубаво анатомия, физиология, математика, геометрия. Той трѣбва да е свършилъ поне осемъ класа. Ако сега не е така, за въ бъдеще ще е така. Ние трѣбва да се учимъ! И тогава се казва: ние трѣбва да познаваме Бога. Казвамъ: Богъ е свѣтлина, Богъ е знание, Богъ е мъдростъ, Богъ е истина, Богъ е Любовь. Като влѣземъ въ Бога, ние ще се намѣримъ въ една велика наука. Любовьта е велика наука. Да любишъ, това е цѣла наука. Ти можешъ да любишъ всѣки човѣкъ по специаленъ начинъ, и ако знаешъ този методъ, ще можешъ да образувашъ връзка съ този човѣкъ. Вижте какъ е въ свѣта! Тамъ всички хора не се обичатъ по единъ и сѣщъ начинъ. Срѣща се човѣкъ, когото никои не обича, обаче намѣри се най-послѣ единъ човѣкъ, който го обиква. Защо? — Той е намѣрилъ метода, по който може да го обича. Цвѣтата не се разтварятъ на мѣсечината, а на слънцето, понеже то ги разбира. Плодоветѣ сѣщо тѣй узрѣватъ на слънцето. Този е правиятъ методъ. Все трѣбва да дадемъ нѣщо отъ себе си. А сега хората какво изучаватъ? До сега тѣ сж изучавали и изучаватъ науката да взиматъ.

Питамъ: защо имаме джобове? Какво показватъ днесъ скрититѣ джобове у хората? — Че не сме отъ много културнитѣ хора. Турете нѣколко банкоти въ джобоветѣ си и идете по треновете, да

видите. колко сж културни софийнци. Това не е само въ София, но и въ Лондонъ, и въ Парижъ, и въ Берлинъ, и въ Москва — навсѣкждѣ ще срещнете сѣщото нѣщо. Казвате: ние сме много културни хора. Да, но не и за отворенитѣ джобове. Днесъ хората си правятъ повече вътрѣшни джобове. Питамъ: защо не ги турятъ малко отзатъ, или отпрѣдъ, а точно подъ ржката? Въ това е спасението. Човѣкъ като попатисне малко съ ржката, сигуренъ е, че паритѣ сж на мѣстото си. И послѣ казвате: ние сме културни хора. Казвамъ: да, вие сте хора на вътрѣшнитѣ джобове, Питамъ ви: защо е така? Вие казвате: защото ние мислимъ да уредимъ нашия вътрѣшенъ животъ. Не е така. Нашиятъ вътрѣшенъ животъ е уреденъ; условия за съществуване ни сж дадени, но трѣбва да се тури само редъ и порядкъ въ нѣщата. Ако обществениятъ животъ се остави тѣй, както Богъ го е наредилъ, ще видите, какъвъ е той. Ето вземете сега Франция, Германия, Америка — навсѣкждѣ се издаватъ закони. Питамъ: слѣдъ като имате толкова американски закони, английски закони, германски закони, турски и редъ други закони, отъ тия многобройни закони подобри ли се живота на хората? Тѣ подобриха живота въ едно отношение, а го влошиха въ друго отношение — сирѣха развитието на Божественото у хората. Всички тия закони, всички съврѣмenni вѣрвания ни отдалечиха отъ Бога, обезвѣриха ни, та станаме крайни материалисти. Когато се обявѣха войнитѣ, всички казаха: да станемъ силни! Не е така. Силенъ е само този народъ, който люби. Силенъ е само този народъ, който е разуменъ, който може да влада

силитѣ на природата. Вземете англичанитѣ, запри-
мѣрь. По какво се отличаватъ тѣ като народъ?
— Англичанитѣ се отличаватъ по своята сила и
разумностъ! Тѣ имаха една стачка, въ която взеха
участие около 5 милиона хора. Сжщеврѣменно стач-
ниците и стражаритѣ си играятъ на футболъ. Пи-
тамъ: ако въ България се обяви такава стачка,
стачниците и стражаритѣ ще играятъ ли на фут-
болъ? Това е култура! Тѣзи хора си казаха: „Ние
сме разумни. Трѣбва да разрѣшимъ този въпросъ
по единъ миренъ начинъ. Нима ако настроимъ дър-
жавата срѣщу насъ и дойдемъ до положение да се
избиваме, ще спечелимъ нѣщо повече? — Не. Е,
тогава петъ горѣ, петъ долу, все е полза“. Тѣ
още не сж разрѣшили въпроса окончателно, но дой-
доха поне до едно практическо полуразрѣшение.
Туй показва, че английскиятъ умъ е практиченъ.
Туй трѣбва да послужи за добъръ примѣръ и на
българитѣ, и на всички останали народи. Нека
всека разумна постъпка на кой и да е народъ
послужи за единъ добъръ примѣръ! Нека вземемъ
хубавото отъ англичанина, отъ американеца, отъ
италиянеца, отъ китаеца, отъ руснака, отъ живот-
нитѣ, отъ растенията — въ всички има по нѣщо
хубаво. И въ животнитѣ има хубави работи. По
нѣкакъвъ начинъ трѣбва да добиемъ хубавото и
красивото въ живота, Какъ ще го добиемъ иначе?

И сега всички ние сме дошли до положението
да съзнаваме, че въ свѣта има една велика разум-
на сила, която обединява всички хора. Сегашната
война ни показа, че тази върховна сила слѣди за
всичко. Тя слѣди всички несправедливости, които
вършатъ народитѣ. Напримѣръ, на Германия нало-

жиха единъ дългъ отъ 120 милиарда лева конт-
рибуция. Тя цѣла да се продаде, нѣма да може
да го изплати. Въ цѣлия свѣтъ едва има 100 ми-
лиарда злато, а отъ нея искатъ 120 милиарда.
Обаче въ побѣдителитѣ се зародиха други жела-
ния. Слѣдователно, и побѣденитѣ, и побѣдителитѣ
губятъ еднакво. Въпросътъ не се разрѣшава така.
На това, че единъ побѣдилъ, а другъ остава по-
бѣденъ, тази велика разумна сила гледа съвсѣмъ
другояче. Ние не гледаме на работитѣ по единъ
анархистически начинъ. Тази разумна сила дава
право на всеки човѣкъ. Туй което Богъ е създалъ,
ние нѣмаме право да го унищожаваме.

Та казвамъ сега: Любовта е открита на хри-
стианскитѣ народи. Азъ съжالياвамъ, че днешната
църква, както и тази въ България специално, още
не е приложила Христовото учение. Духовенството
днесъ може да го приложи! Ако тѣ сега не Го
приложатъ, ние ще Го приложимъ. Младото поко-
лѣние може да приложи Любовта! Младитѣ сж
пълни съ сила, съ Любовь, съ разумностъ.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, може да
е анекдотъ не зная доколко е вѣренъ, но това се
е случило нѣкъдѣ изъ България. Единъ селски
български чорбаджия праща сина си да слѣдва уче-
нieto си въ близкия градъ. Сиятътъ се влюбва въ
една ученичка отъ VIII класъ, гимназиска И той
билъ осмокласникъ. Той казва веднѣжъ на своята
любима: „Баща ми е богатъ човѣкъ, изпраща ми
доста пари, затова азъ искамъ да ти направя единъ
хубавъ подарѣкъ; ще дамъ да ти упиятъ хубава
рокля и ще ти купя една много хубава шапка“.
Ученичката, неговата любима, му отговорила: „Слу-

шай, отъ паритѣ на баща ти азъ не искамъ нищо; отъ тебе, отъ твои пари и трудъ, мога да приема нѣщо. Затова, иди въ нѣкоя градина да работишъ, копей и поливай цвѣтята тамъ, спечели и тогава ми направи, какъвто подаръкъ искашъ. Такива сж моитѣ вътрѣшни убѣждения!“ Той постъпва като работникъ на едно здание, цѣль денъ носи кермиди, прѣнася варъ и цементъ, иска да спечели пари за своята любима. Нѣкои съселани го виждатъ и казватъ на баща му: „Слушай, приятелю, ти си изпратилъ сина си да учи въ града, а той ходи да работи по сградитѣ, виждаме го прашенъ и кирливъ“. Вика го баща му въ селото и го пита: „Синко, нали те пратихъ да се учишъ?“ Синътъ не казва на баща си, че се влюбилъ, но му казва: „Татко, искахъ да направя единъ опитъ, да видя, ще мога ли да си изкарвамъ прѣхраната, самъ, ако единъ денъ остана безъ всѣкакви срѣдства“. — Добрѣ е, щомъ искашъ да направишъ такъвъ опитъ“. По едно врѣме го извиква директорътъ на гимназията, да го пита, защо работи това нѣщо. Прѣди 25 години е било срамно въ България, ученикъ да се земе съ такава груба работа. Директорътъ го пита: „Не те ли е срамъ да пренасяшъ тухли и кермиди по зданията? Баща ти нѣма ли срѣдства да те подържа?“ Той казалъ сящото нещо и на директора си. И наистина, този ученикъ работилъ цѣлото лѣто и спечелилъ пари, съ които направилъ подарѣка на своята възлюбена. Слѣдъ това го пита: „Искашъ ли и азъ да ти направя единъ подарѣкъ?“ Той ѝ казва: „Ако е отъ баща ти, и азъ не искамъ, но ако е отъ тебе ще го приема.“ И тя била богатска дъщеря, но отива

при едно сѣмейство да работи като слугиня. Баща ѝ я запитва „Затова ли те пращамъ на училище, да ходишъ да слугувашъ?“ — Не, татко, азъ искамъ да направя опитъ, единъ денъ, когато вие съ мама не сте между жититѣ, ще мога ли сама да си изкарвамъ прѣхраната?“ И тя работила цѣла година и направила подарѣка на своя любима. Така се обличатъ и двамата. Това е разбираше на живота споредъ единъ новъ идеалъ. Ето една благородна чѣрта, проявена отъ тия двама млади!

Азъ бихъ желалъ всички българи да слѣдватъ примѣра на тия двама млади, на този осмокласникъ ученикъ, и на тази осмокласница ученичка. Това трѣбва да бжде свещенъ идеалъ за всички! Ние трѣбва да внесемъ този идеалъ и въ религията. Всичко трѣбва да мине прѣзъ ума ни; всичко трѣбва да мине прѣзъ сърцето ни; всичко трѣбва да мине прѣзъ волята ни. И всичко, което можемъ да изработимъ, да бжде за Бога. За Бога трѣбва да работимъ безъ пари. И ако азъ идвамъ тукъ, за да дамъ нѣщо, за да оставя нѣщо въ този домъ, то трѣбва да излѣзе отъ моя умъ, самъ да опитамъ мъчнотитѣ на живота. Не съжалявайте, че мъчнотии идватъ върху васъ! Колкото сж по-големии мъчнотитѣ въ свѣта, толкова повече ще се изпита нашата сила, за да станемъ всички герои за Божествената Любовь. И когато нашиятъ благъ Баща, тѣй наричамъ азъ Бога, види, че ние постъпваме така, Той ще благослови нашия пътъ. Разправяше ми тия дни единъ младъ момъкъ слѣдното нѣщо „Азъ постъпихъ на работа въ едно прѣдприятие. Работихъ идейно безкорисно, за което не ми се плащаше нищо. Другъ единъ приятелъ управ-

20
ляваше работата, а азъ бѣхъ работникътъ. Наистина, дрехитѣ ми се изпокъсаха, но въ тази идейна работа спечелихъ единъ занаятъ“. Този законъ е вѣренъ на всѣкъдѣ въ природата: когато ние работимъ идейно, природата ще събуди у насъ онѣзи способности, чрѣзъ които ние ще можемъ да се повдигнемъ.

Та когато говоря за Любовта, подразбирамъ този тройкъ животъ у насъ: физическия, духовния и Божествения. Най-първо трѣбва да разберемъ много добръ физическия животъ; да разберемъ добръ всички физически сили и да ги впрегнемъ на работа. Тогавя и духовниятъ животъ ще стане за насъ тъй реаленъ, тъй ясенъ и същественъ, както и физическиятъ. И нѣма да споримъ, има ли душа или нѣма. Когато нѣкой ме пита, имамъ ли душа, ще му кажа: ела и пипни! Като работимъ по този начинъ, ще дойде день, когато ще можемъ да пипаме и душата. Слѣдователно, засега ние трѣбва да работимъ по единъ разуменъ физически начинъ. И Павелъ казва: „Първо физическото, послѣ духовното“.

„И показалъ ни си пътя“. Пътътъ ни вече е начертанъ. Сега, всички ние трѣбва да се стремимъ къмъ великата Божествена наука, която ще ни даде правилно разбиране на нѣщата. И всѣка сутринъ като ставате, ще се запитвате: какъвъ е моятъ умъ днесъ? Каква свѣтлина излиза отъ него? Азъ гледамъ, отъ главата на нѣкой религиозенъ човѣкъ излизатъ червени пламъци. Казвамъ: религията на този човѣкъ е още много физическа. Ако излиза портокаленъ цвѣтъ, казвамъ: този човѣкъ е голѣмъ търговецъ. Ако излиза зеленъ цвѣтъ,

казвамъ: този човѣкъ е голѣмъ материалистъ. Но ако видя, че отъ главата на нѣкой човѣкъ излизатъ жълти пламъци, казвамъ: този човѣкъ е добъръ. Вие които ме слушате, като отидете дома си, попитайте се какъвъ цвѣтъ излиза отъ моята глава? Доколко е развито моето религиозно чувство? Когато човѣкъ се развива правилно, отъ лицето му излиза бѣла, приятна свѣтлина. Това показва, че душата на този човѣкъ е пробудена, и съ него ще можете лесно да се споразумѣвашъ.

Та първото нѣщо: обектъ на физическия животъ е тѣлото. И къмъ него трѣбва да имаме всичкото почитание. Единъ день нашето тѣло ще се трансформира, ще се обнови.

Обектъ на духовния животъ е душата.

Обектъ на Божествения животъ е духътъ.

Вѣседа, държана отъ Учителя, на 16 май, 1926 год.
въ гр. София.